

ler der endnu meget ude paa Landet. De ere Modstandere af at indføre Bøspisning af fattige Børn, de have ikke indført Skolebade, de tage sig ikke af Børnenes Beklædning, de have ikke villet være med til Ansættelse af Skolelæger til Undersøgelse af Børnenes Sundhedstilstand. Paa disse Omraader staa de endnu langt tilbage. Naar de naa op paa Højde med København, kunne vi jo tale videre sammen.

Der er endvidere det at lægge Mærke til, at i alle de mange Aar København stod som Foregangskommune, gjorde den det ved egen Hjælp. Vi fik ikke en eneste Øre dertil af Statskassen. Det var først i 1901, at Københavns Kommune fik et Tilskud. Indtil dette Tidspunkt har den alene maattet bære alle Byrder. Staten har unddraget sig fra at give en eneste Øres Støtte til København.

Naar de Herrer, f. Eks. det ærede Medlem for Assens (Berntsen), have gjort gældende, at man i København ikke har villet ansætte Lærere fra Provinserne og ikke har villet anerkende den Anciennitet, Lærerne have erhvervet sig ude i Provinserne, er det en Bebrejdelse, der ikke rammer Københavns Kommunalbestyrelse eller Københavns Borgerrepræsentation eller de Mænd, der have Sæde deri. Det er et Forhold, som Borgerrepræsentationen i København ikke har den ringeste Indflydelse paa. Det er Københavns Skoledirektion, der afgør disse Spørgsmaal, og i den udgør Regeringens Embedsmænd Flertallet. Naar man altsaa vil rette Bebrejdelser i den Henseende, kan det ikke nytte at rette dem mod Københavns Kommunalbestyrelse, man maa rette dem mod Københavns Skoledirektion. Socialdemokraterne have ønsket at faa dette Forhold ændret og have fremlagt Lovforslag i Rigsdagen om at faa en anden Sættelse af Københavns Skoledirektion, men det Lovforslag have de Herrer ikke villet være med til at fremme. Det kom frem i Fjor. Men først henimod Slutningen af Samlingen fik Lovforslaget Lov til at komme til 1ste Behandling, og derefter døde Sagen hen. Det er altsaa de Herrer, der ikke ville fremme et saadant Forslag, hvorved Københavns Borgere kunne faa Indflydelse paa de Forhold, som de Herrer her kritisere.

Det ærede Medlem for Kellerup benyttede i Gaar Lejligheden til at rette et stærkt Angreb mod mig og bebrejdede mig min Uvidenhed med Hensyn til de Love, som vedrøre Skolen. Det var den gamle Skolemester, der kom op i ham, han maatte fare frem og rette paa mig.

Men dette Angreb paa mig for ikke at kende Skoleloven af 1904, som jeg selv havde været med til at stemme for efter først endog at have siddet som Medlem i det Udvalg, der behandlede den, var fuldstændig uberettiget. Det ærede Medlem sagde, at jeg ikke vidste, at Halveringsbestemmelserne for Andenlærerne vare ophevede. Jeg har slet ikke talt om det. Det, jeg har talt om ved denne Lejlighed, var følgende: De Herrer Medlemmer for Assens og Kellerup have gjort sig til Talsmænd for nogle Lærere ved Københavns Kommuneskoler, som havde faaet Ansættelse paa et uheldigt Tidspunkt, saa at de efter de bestaaende Lønningsvedtægter kom til at gaa længere Tid som Timelærere end andre Lærere før dem og efter dem, og derved var der blevet tilføjet dem et Tab, som kan regnes ud i Penge. De Herrer mente, at dette Forhold burde ændres, at der burde vises Retfærdighed overfor disse Lærere. Det har jeg ikke det mindste imod. Men i den Forbindelse sagde jeg saa, at de Herrer, der repræsentere Landet, skulde huske paa, at en lignende Uret er gjort f. Eks. mod Andenlærerne, fordi vi i Skoleloven af 1899 indsatte den mærkelige Bestemmelse, at Andenlærernes Tjenestetid ikke maatte regnes helt, men kun halvt. Herved er der tilføjet disse Lærere et lignende Tab som det, der er tilføjet de omtalte Lærere i København. Og saa var det, jeg sagde, at hvis de Herrer ønskede at faa Tingen rettet i København, bør de ogsaa gaa med til, at vi rette den Uret — ja, Uret kan man ikke kalde det, for det skete ifølge Loven af 1899 —, men til at vi rette dette Forhold, saaledes at det Tab, der tilføjedes disse Lærere, blev godtgjort dem, og dette Tab er i „Folkeskolen“ opgjort til 110,000 Kr. Jeg tænker derfor, at de Herrer, der have taget sig saa ivrigt af de københavnske Lærere, ikke ville vise sig mindre ivrige, naar Talen er om at rette det Tab, som Lærerne udover Landet have lidt ved de uheldige Anciennitetsbestemmelser, der ere indsatte i Skoleloven af 1899. Det ærede Medlem maa derfor ikke bebrejde mig min Uvidenhed i dette Tilfælde. Jeg er meget godt vidende om Forholdet her. Men det er hans egen Mangel paa Opfattelse, det her skorter paa. Havde det ærede Medlem opfattet rigtigt, hvad jeg sagde, vilde han ikke have fremsat den Bebrejdelse, som han gjorde.

Saa siger det ærede Medlem for Kellerup, at nu er det blevet tinglyst, at Socialdemokratiet vil en Tvangsskole. Det